

Número 8.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any I.

Tots els treballs firmats seran passats per las armas.
No's retornan els originals per bascas que tinguin.

Redacció y Administració,
Carrer de Corró, n.º 164, baixos
La correspondencia a' Director.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Un trimestre.	1'00 pta.
Número solt.	0'05 »
Número atrassat.	0'15 »

L'Administració dels Consums

Pera tranquilitat dels que paguem s'ha de posar en clar lo qu'es diu de l'Administració de Consums de Granollers; per el dever que tots tenim de vetllar els nostres interessos hem d'exigir que l'Ajuntament fassi rendir els comptes de tant odiosissim impost.

Aquí s'ha demanat, com qui pidola una gracia, lo que tindriam d'arrencar á la forsa, y no s'ens ha concedit. Hora es ja, donchs, de sapiguer el perquè la Comissió de Consums no ha procurat desvaneixer la boyra de duptes que pesa sobre la seva gestió. Es necessari absolutament, que aquets comptes se fassin públics.

Quan se posa en tela de judici l'honradesa d'una persona y quan la murmuració va creixent fins á convertirse en clamoreig, tothom té dret á duptar d'aquella honradesa, si el que es blanch dels trets se mantén callat á las acusacions ja claras, ja mes ó menos indirectas que se li dirigeixen. Are be: s'han demanat comptes á la Comissió, s'ha posat en tela de judici la seva gestió administrativa, y no'ns esvaheix

els recels, donchs tenim dret á creurer que's roba á Consums, que son certas las sospitas.

Tenim dret, donchs, á creurer, com se suposa, que dels fondos de Sant Roch se'n destinan á mantenir ganduls que no tenen altre feyna que la de firmar; que hi han privilegiats que, burlant la recaudació no pagan els drets d'entrada; que de la Administració de Consums en surten els quartos ab que, s'assegura, se cohibeix el vot electoral.

Mentrestant els comptes no sigan presentats aquesta es nostre creencia. Pero, com que volém aclarirho, perque ja sospitem massa, y aquets comptes no'ns els voldrán rendir, ens dirigim al Governador de la Provincia, pera que ordeni fer una rigurosa inspecció en els llibres de la contaduría municipal, pera exigir, en son cas, las degudas responsabilitats.

Nosaltres no voldrém may que quatre lladres de camí-ral ens escurin las butxacas.

Sen dolsa.

¡A cada porch lo seu San Martí!

¡Que tristos, com gèmegan,
no poden caminar!
tot l'istiu pastoranne,
pensen sols en menjar.
¡Que bonas peroladas!

¡que be que'ns han tractat!
¡lo pel com mos llú arel!
¡si que'ns hem engreixat!
Lo jeure y bona vida,
no haver de treballar,
tractat sempre ab cuidado,
¡aixó es sols disfrutar!
¡Los tontos, com ne suan
per menjá un tall de pal!
¡a naltres ens el portan
y sense rumiá!
D'eix modo s'esplicaban
dos tosinets grasons,
recargolant la cua
y fentne tomballons.
Cuan entra, xano, xano,
un pagés vermellot,
m'els lliga als dos del garro,
y els porta á un mal carrot.
En Bou ja'ls esperaba
alegre y satisfet,
vestit de pessa llarga
y la ma al ganivet.
Damunt los banchs los posan
y sens fers esperar,
se tornan butifarras,
pernil, llomillo y llart.
Mes al portá á la vila
la fé de defunció,
es veu que'n Bou es piuxo
per ferne la fusió.
Son dos las animetas
y un sol es el difunt;
y San Roch no hi veu gaire
cuan tan sols ni ha vist un.
No será aixís el día
per los que avuy criém,
no volém fer *matute*,
un per un pagarém.
Pobrets los porchs, ¡que menjin!
que que mengin *forsa*, ¡sil
mentres arriba el día
de lo seu Sant Martí.

Xicoira.